

gerritsen

Stilleven

OIT filmde mijn man zijn ouderlijk huis. Met de camera in de hand liep hij van de zolder naar de slaapkamers daaronder, via de overloop naar de trap, de trap af naar de huiskamer en naar de keuken waar ik met mijn schoonouders aan tafel zat en waar wij kruiswoordpuzzels maakten. Hij filmde de keuken en ik deed net alsof ik niet doorhad dat wij daar ook waren. Daarna ging hij de keldertrap af. 'Wat doet hij nu?' vroeg mijn schoonvader. 'Hij filmt de kelder.'

Toen hij terug de keuken in kwam en zijn camera wilde opbergen vroeg zijn vader of het mogelijk was om het filmpje te zien. Maar natuurlijk. We gingen met z'n allen in de huiskamer zitten, verbonden de camera aan de televisie en keken naar de zolder, de slaapkamers, de overloop. Het was heel stil tijdens de vertoning. Alleen toen we zelf in beeld kwamen, lachten we een beetje.

'Doe nog 's.'

'Nog een keer?'

'Ja.'

Als wij onze poes fotograferen op het kleed en de foto bekijken, zeggen we: wat is dat toch een mooi kleed. Het kleed is als een kleed geworden op een stilleven. De afbeel-

ding van een bekende, weinig opzienbarende maar wel verhevigde werkelijkheid.

Als ik lees en alleen ben en gelukkig, en ik kijk even op en zie zomaar wat spullen om me heen, dan is alles mooi. Dan heeft mijn geest alles gevoed met leven. Ik kijk naar de spullen als een verliefd mens, de spullen zijn mijn liefdesobject. Mijn huis is dan een gefilmd huis, ons kleed een gefotografeerd kleed.

Maanden na de filmopnames waren we bij mijn schoonouders en hadden toevallig weer de camera bij ons.

'Staat dat filmpje er nog op?'

'Wil je 't nog eens zien?'

Dat wilden ze.

Weer zaten we met z'n allen voor de televisie. Tegen die tijd was mijn schoonmoeder het contact met de realiteit zoals wij die kennen aan het verliezen. Toen ze opnieuw naar haar huis op televisie keek, kon ze zich niet meer voorstellen dat het hier om een opname ging van een voorbije werkelijkheid. Wij zagen poëzie, zij zag haar huis.

Toen de camera de keldertrap afgang en de ingemaakte groenten filmde, zei ze: 'Zie je nou wel, er zijn nog boontjes. In de kelder.'

■ ESTHER GERRITSEN